

[Niels Westerby.]

tionen er, at den opløsningsproces, som måske vil finde sted i samarbejdet mellem socialdemokratiet og SF, får lov til at gå sin naturlige gang uforstyrret af pres udefra i form af dagsordener.

Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til udenrigsministeren. Jeg vil gerne takke for den redegørelse, som tinget fik i formiddags, og som på adskillige punkter bidrog til at skabe klarhed over landets udenrigspolitik og på en måde, som også vi fra vort synspunkt kan være tjent med.

Men her vil jeg gerne have lov til at spørge udenrigsministeren om en enkelt ting. Udenrigsministeren præciserede, at i ethvert spørgsmål af større udenrigspolitisk betydning vil man søge samarbejde med Norge og Sverige. Her vil jeg gerne igen stille det konkrete spørgsmål til udenrigsministeren: gælder det også vor Sydafrikapolitik, eller er det meningen, at udenrigsministeren vil føre den videre alene på egen hånd for Danmarks vedkommende?

Spørgsmålet om vort forhold til udviklingslandene har ikke været nævnt under debatten i dag. Jeg vil gerne her gøre opmærksom på, at liberalt centrum i foråret stillede forslag om, at vor hjælp til udviklingslandene allerede i året 1970-71 burde op på 1 pct. af nationalindkomsten. Det er ganske enkelt Danmarks moralske forpligtelse, og det er også en rigtig og perspektivfyldt udenrigspolitik at have på dette vigtige område. Kunne det ikke tænkes, at regeringen vil sætte farten lidt op på dette område? Jeg vil i denne forbindelse gerne diskret henlede opmærksomheden på, at rådet for teknisk bistand for nylig har holdt et møde og dér vedtaget en udtalelse, hvori man har henstillet til de politiske partier, til folketinget, at tage hånd i hanke med denne sag og fremskynde udviklingen. Det er altså de mennesker, der arbejder med disse ting, der har gjort det. Jeg vil henstille til udenrigsministeren at prøve på at sætte fart på dette område.

Markedspolitikken ligger vel fast efter debatten i går og i dag, og selv hr. Poul Hartlings understregning af, at det er dyrt for Danmark ikke at være medlem af fællesmarkedet, har vel sådan ligesom fortonet sig lidt. Det ligger klart, at Danmark vil gå ind i fællesmarkedet sammen med Norge og

England og Irland, at vi vil arbejde målbevidst for en svensk tilslutning til fællesmarkedet, og at vi ikke vil foretage nogen enegang ind i dette.

Det er jo meget godt, at Danmark her har en ganske klar markedspolitik, at vi ikke vil gå alene ind, at vi vil gå ind sammen med de andre ansøgere. Men det er jo rigtigt nok et spørgsmål, man kan rejse, om der overhovedet kommer noget ud af det hele. Jeg skal ikke give mig til at filosofere over dette emne ved denne lejlighed, vi får jo en udenrigspolitisk debat, men jeg vil gerne give udenrigsministeren det råd, at det vist er klogt, hvis regeringen ser sig om efter alternative løsninger, hvis de europæiske markedsforhandlinger skulle bryde endeligt sammen.

Jeg vil bede regeringen overveje: vil det være rigtigt i en sådan situation at styrke EFTA, og hvordan kan det gøres? Jeg vil bede den overveje: vil det være rigtigt at prøve på at stable et nordatlantisk frihandelsområde på benene? Kan det gøres, og hvordan bør det gøres? Kan det gøres på en sådan måde, at de danske interesser bliver tilgodeset? Det er meget vigtigt, at regeringen og landet ikke står uforberedt, hvis de markedspolitiske forhandlinger bryder sammen, lider skibbrud. Man må også prøve på at undersøge alternative løsninger og gøre det i tide. Jeg ved, at det er noget, man beskæftiger sig meget med i det britiske udenrigsministerium.

En enkelt bemærkning vil jeg gerne gøre om forsvarspolitikken. Det hedder i åbningstalen, at forsvarsbudgettet skal afpasses efter udviklingen, og det lyder jo såre fornuftigt. Det kan vel ikke siges at være nogen forkert betragtning; det skal det. Hvis der er mindre behov for forsvar, må budgettet skæres ned, hvis der er større behov for forsvar, må budgettet sættes op. Det kan man vel ikke indvende noget imod. Jeg vil dog alligevel gerne spørge regeringen, herunder forsvarsministeren: skal denne udtalelse forstås på den måde, at man i den konkrete situation mener, at der er grundlag for at slække på forsvarsbudgettet? Jeg synes, det var meget godt, hvis folketinget fik en vis, klarere forestilling om, hvorvidt regeringen har tanker i den retning.

Den økonomiske politik. Der er vel næppe nogen her, der er i tvivl om, at det ville